

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA PODLASKIEGO

Białystok, dnia 17 lipca 2014 r.

Poz. 2673

UCHWAŁA NR 1972/14 KOLEGIUM REGIONALNEJ IZBY OBRACHUNKOWEJ W BIAŁYMSTOKU

z dnia 6 maja 2014 r.

w sprawie rozpatrzenia w postępowaniu nadzorczym uchwały Rady Miejskiej w Ciechanowcu nr 196/XXXVII/14 z dnia 31 marca 2014 r. w sprawie ustalenia stawek opłaty targowej, poboru i terminów płatności

Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Białymstoku w składzie:

Przewodniczący: Stanisław Srocki
Członkowie: Paweł Gałko
Katarzyna Gawrońska
Agnieszka Gerasimiuk
Danuta Kubyliś
Aleksander Piszczatowski
Dariusz Renczyński
Marcin Tyniewicki
Maria Wasilewska

Na podstawie art. 11 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 7 października 1992 r. o regionalnych izbach obrachunkowych (t.j.: Dz. U. z 2012 r. poz. 1113 ze zm.) oraz art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 594 ze zm.) **po rozpatrzeniu w postępowaniu nadzorczym uchwały Rady Miejskiej w Ciechanowcu nr 196/XXXVII/14 z dnia 31 marca 2014 r. w sprawie ustalenia stawek opłaty targowej, poboru i terminów płatności**

postanawia:

uznać, iż powyższa uchwała narusza prawo w sposób istotny w związku z zapisami zawartymi w:

- 1) § 2 ust. 3 uchwały, zgodnie z którym: „**Uiszczona opłata uprawnia do sprzedaży wyłącznie na miejscu sprzedaży, gdzie opłatę pobrano.**”, co stanowi naruszenie art. 15 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613 ze zm.) w zw. z art. 19 pkt 1 lit. a) ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych i art. 59 § 1 pkt 1 i pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 r. poz. 749 ze zm.),

- w związku z tym postanawia stwierdzić nieważność § 2 ust. 3 uchwały nr 196/XXXVII/14;

- 2) § 5 ust. 2 uchwały, zgodnie z którym: „**Opłatę targową pobiera inkasent.**”, co stanowi naruszenie art. 60 § 1 i 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 r. poz. 749 ze zm.),

- w związku z tym postanawia stwierdzić nieważność § 5 ust. 2 uchwały nr 196/XXXVII/14.

Uzasadnienie

W dniu 7 kwietnia 2014 r. do Regionalnej Izby Obrachunkowej w Białymstoku wpłynęła uchwała Rady Miejskiej w Ciechanowcu nr 196/XXXVII/14 z dnia 31 marca 2014 r. w sprawie ustalenia stawek opłaty targowej, poboru i terminów płatności. W § 2 ust. 3 uchwały wprowadzono zapis, zgodnie z którym „uiszczona opłata uprawnia do sprzedaży wyłącznie na miejscu sprzedaży, gdzie opłatę pobrano”. W § 5 ust. 2 uchwały wprowadzono zapis, zgodnie z którym „opłatę targową pobiera inkasent”.

Działając na podstawie art. 11 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 7 października 1992 r. o regionalnych izbach obrachunkowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 r., poz. 1113 ze zm.), pismem z dnia 24 kwietnia 2014 r., tut. Izba wszczęła postępowanie nadzorcze dotyczące wskazanej uchwały, zawiadamiając Radę o terminie posiedzenia Kolegium RIO w Białymstoku wyznaczonym na dzień 6 maja 2014 r. W piśmie wskazano, iż wszczęcie postępowania nadzorczego związane jest z zapisami zawartymi w § 2 ust. 3 uchwały, który pozostaje w sprzeczności z przedmiotowym zakresem opłaty targowej określonym w art. 15 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613 ze zm.) oraz prowadzi do naruszenia art. 59 § 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 r. poz. 749 ze zm.). Wskazano również, iż zapisy zawarte w § 5 ust. 2 uchwały nie znajdują oparcia w obowiązujących przepisach i pozostają w sprzeczności z postanowieniami art. 60 § 1 i 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 r. poz. 749 ze zm.). Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Białymstoku na posiedzeniu w dniu 6 maja 2014 r. stwierdziło co następuje. Badana uchwała została podjęta z naruszeniem prawa. Związane jest to z zapisem zawartym w § 2 ust. 3 uchwały, zgodnie z którym „**uiszczona opłata uprawnia do sprzedaży wyłącznie na miejscu sprzedaży, gdzie opłatę pobrano**”. Zapis powyższy pozostaje w sprzeczności z przedmiotowym zakresem opłaty targowej określonym w art. 15 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613 ze zm.), zgodnie z którym opłatę targową pobiera się od osób fizycznych, osób prawnych oraz jednostek organizacyjnych niemających osobowości prawnej, dokonujących sprzedaży na targowiskach, przy czym targowiskami są wszelkie miejsca, w których jest prowadzona sprzedaż. Przyjęcie, że uiszczona opłata uprawnia do sprzedaży wyłącznie w miejscu jej uiszczenia, pozostaje w sprzeczności z charakterem opłaty targowej jako daniny publicznej i narusza przytoczoną, ustawową definicję targowiska. Należy wskazać, iż obowiązek uiszczenia opłaty targowej powstaje na zasadach określonych w art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych i wiąże się z „dokonywaniem sprzedaży”, niezależnie od tego, gdzie owa sprzedaż jest prowadzona, natomiast zgodnie z art. 19 pkt 1 lit. a) ustawy, opłata targowa ma charakter dzienny.

W związku z powyższym, zapłata tego świadczenia, bądź pobranie opłaty przez inkasenta, powoduje wygaśnięcie zobowiązania z tytułu opłaty targowej za dany dzień, zgodnie z art. 59 § 1 pkt 1 i pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 r. poz. 749 ze zm.). Ponowne pobranie opłaty, na innym „targowisku”, jest zatem niedopuszczalne. Podobny pogląd wyraził również WSA w Szczecinie, w wyroku z dnia 4 grudnia 2013 r. (sygn.. akt I SA/Sz 1107/13, Lex: 1404434), w którym Sąd stwierdził, że „zgodnie z przepisem art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, dalej zwanej: „u.p.o.l.”, opłatę targową pobiera się od osób fizycznych, osób prawnych, jednostek organizacyjnych niemających osobowości prawnej, dokonujących sprzedaży na targowiskach, z zastrzeżeniem ust. 2b, stanowiącym, że: „Targowiskami, o których mowa w ust. 1, są wszelkie miejsca, w których jest prowadzona sprzedaż.” (...) Z cytowanego przepisu wynika, że nie ma większego znaczenia, w jakim miejscu prowadzona jest sprzedaż oraz czy sprzedaż ma charakter stały, czy okazjonalny. Skoro o pobieraniu opłaty targowej decyduje sprzedaż towaru, uprawnione jest jej pobieranie również za prowadzenie sprzedaży poza miejscami do tego wyznaczonymi (por.: wyrok Sądu Najwyższego z 9 grudnia 1994 r., sygn. akt ARN 66/93 OSNC 1994/6/139). Opłatę targową pobiera się niezależnie od należności przewidzianych w odrębnych przepisach za korzystanie z urządzeń targowiska oraz za inne usługi świadczone przez prowadzącego targowisko (art. 15 ust. 3 u.p.o.l.). Obowiązek uiszczenia opłaty targowej powstaje z mocy prawa z chwilą faktycznego podjęcia czynności handlowych zmierzających do dokonania sprzedaży (niezależnie od skutku) w każdym miejscu danej gminy, przy czym realizacja tego ustawowego obowiązku następuje w razie zażądania jej uiszczenia przez inkasenta, i z tą też chwilą następuje określenie osoby zobowiązanej do zapłaty określonego już zobowiązania z tytułu opłaty targowej przewidzianej uchwałą rady gminy.” Odnosząc się do regulacji zawartych w § 5 ust. 2 uchwały nr 196/XXXVII/14 należy stwierdzić, iż wprowadzenie zapisu,

zgodnie z którym „**opłatę targową pobiera inkasent**”, stanowi naruszenie art. 60 § 1 i 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 r. poz. 749 ze zm.). Ograniczenie ustawowo określonych form wpłat dokonywanych przez podmioty zobowiązane do uiszczenia podatków i opłat, w tym opłaty targowej, nie znajduje oparcia w obowiązujących przepisach. Przywołane wyżej przepisy ustawy – Ordynacja podatkowa dopuszczają także inne formy i miejsca wpłat (gotówką: w kasie organu podatkowego, na rachunek tego organu w banku, w placówce pocztowej w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe, w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, biurze usług płatniczych lub w instytucji płatniczej; w obrocie bezgotówkowym – obciążenie rachunku bankowego lub rachunku w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej lub rachunku płatniczego w instytucji płatniczej na podstawie polecenia przelewu).

Biorąc powyższe pod uwagę należało orzec, jak w sentencji.

POUCZENIE

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku, którą można wnieść (za pośrednictwem RIO w Białymstoku, ul. Branickiego 13) w terminie 30 dni od dnia otrzymania rozstrzygnięcia.

Przewodniczący Kolegium
Stanisław Srocki